

36. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ DEA NAȘTERE LA UN POPOR PLIN DE RÂVNĂ PENTRU FAPTE BUNE

„Care S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege și să-Și curățească un popor pentru Sine, plin de râvnă pentru fapte bune.“

Tit 2,14

Adevărul central al creștinismului este, că nouă ni s-a iertat și Dumnezeu ne-a primit, nu pentru că noi am făcut fapte bune, ci ca să ne facă capabili pentru fapte bune și să ne stimuleze. Biblia explică: Dumnezeu «ne-a mântuit ... nu potrivit faptelor noastre» (2 Timotei 1,9). Faptele bune nu sunt baza pentru care Dumnezeu ne-a primit, ci ele sunt roadele care rezultă din această primire. Hristos nu a suferit și nu a murit, deoarece noi am făcut fapte bune pentru El, ci El a murit ca «să-Și curățească un popor pentru Sine, plin de râvnă pentru fapte bune» (Tit 2,14).

Acesta este înțelesul harului. Faptele noastre nu ne fac drepti înaintea lui Dumnezeu. Îndreptățirea trebuie să fie un dar de bună voie. Noi putem primi această îndreptățire numai prin credință și s-o prețuim ca pe o comoară mare a noastră. De aceea Biblia spune: «Pentru că prin har sunteți mântuiți, prin credință; și aceasta nu de la voi; este darul lui Dumnezeu: nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni» (Efeseni 2,8-9). Hristos a suferit și a murit, pentru ca din aceasta să urmeze fapte bune. Ele nu sunt cauza pentru care Dumnezeu ne-a primit.

Noi nu suntem surprinși, când în fraza următoare citim: «Pentru că suntem ... creați în Hristos Isus pentru fapte bune» (Efeseni 2,10). Aceasta înseamnă, că noi nu am fost mântuiți *din cauza* faptelor noastre bune, ci *ca să fim* gata pentru fapte bune. Hristos vrea nu numai să ne facă *capabili* pentru astfel de fapte bune, ci și să fim *plini de râvnă* pentru ele. De aceea Biblia folosește cuvântul «râvnă». Hristos a murit ca să ne facă *plini de râvnă* pentru fapte bune. Râvnă înseamnă pasiune. Hristos nu a murit numai ca să facă posibil faptele bune sau ca noi să le facem cu jumătate de inimă. El a murit ca să trezească în noi *pasiune* pentru fapte bune. Sfințenia creștină nu evită numai răul, ci ea năzuiește după bine.

Isus a avut motive bine întemeiate, pentru ce El a plătit prețul nespus de mare, ca noi să facem cu pasiune fapte bune. El a explicat aceste motive principale în felul următor: «Astfel să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, încât să vadă lucrările voastre cele bune și să-L glorifice pe Tatăl vostru care este în ceruri» (Matei 5,16). Dumnezeu este glorificat prin faptele bune ale creștinilor. Pentru această glorificare a suferit și a murit Hristos.

Deoarece harul și iertarea lui Dumnezeu ne-a eliberat de frică, de mândrie și de lăcomie, acum noi suntem plini de râvnă să iubim pe aproapele nostru cu aceeași dragoste cu care și noi am fost iubiți. Noi riscăm posesiunea și viața noastră, deoarece în Hristos suntem în siguranță. Dacă iubim pe aproapele nostru în felul acesta, atunci comportarea noastră este în opoziție cu năzuința lumească după dezvoltarea capacităților proprii și autoconservare. Atunci atenția noastră este îndreptată spre comoara care ne schimbă viața și spre siguranța noastră: Dumnezeu Însuși.

Și ce sunt aceste «fapte bune»? Fără a limita varietatea, Biblia se referă în primul rând la a ajuta pe alți oameni aflați în nevoi stringente. În mod deosebit acelor care posedă cel mai puțin și suferă cel mai mult. Biblia spune de exemplu: «Trebuie ca și ai noștri să se deprindă să fie cei dintâi în fapte bune pentru cele necesare și să nu fie neroditori» (Tit 3,14). Hristos a murit ca să facă din noi oameni care cu pasiune ajută pe săraci și pe cei apăsați. Aceasta este cel mai bine, ce putem face în viața noastră, indiferent cât ne costă în lumea aceasta. Alții sunt ajutați, noi ne bucurăm și Dumnezeu este glorificat.

37. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ NE CHEME SĂ URMĂM EXEMPLUL LUI DE SMERENIE ȘI AL DRAGOSTEI CARE SE JERTFEȘTE

„Pentru că acesta este un har, dacă cineva, datorită conștiinței față de Dumnezeu, îndură întristări suferind pe nedrept. ... Dar dacă, făcând bine și suferind, veți răbda, aceasta este plăcut lui Dumnezeu. Pentru că la aceasta ați fost chemați; pentru că și Hristos a suferit pentru voi, lăsându-vă un model, ca să călcați pe urmele Lui.“

1 Petru 2,19-21

„Uitați-vă bine dar la Cel care a răbdat de la păcătoși așa mare împotrivire față de Sine, ca să nu obosiți, descurajându-vă în sufletele voastre. Voi nu v-ați împotrivit încă până la sânge, luptând împotriva păcatului.“

Evrei 12,3-4

„Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus. El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a socotit ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.“

Filipeni 2,5-8

Imitarea nu este salvarea. Dar salvarea conduce la imitare. Hristos nu ne-a fost dat în primul rând ca model, ci ca Mântuitor. În experiența credinciosului mai întâi vine iertarea și apoi modelul lui Hristos. În experiența lui Hristos însă ambele au avut loc deodată: aceeași suferință, care anulează păcatele noastre, ne arată și cum trebuie să iubim.

Hristos poate fi realmente un model pentru noi numai dacă am avut parte de iertarea Sa. Aceasta sună greșit, deoarece suferința Lui a fost unică în felul ei și nu poate fi imitată. Numai Fiul lui Dumnezeu a putut să sufere în felul acesta pentru noi. El a purtat pedeapsa pentru păcatele noastre într-un fel cum nimeni altul nu ar fi putut-o face. El a suferit ca Suplinitor. Aceasta nu o vom putea imita niciodată. El a murit o dată pentru totdeauna, Cel drept pentru cei nedrești. Suferința suplinitoare pentru păcat recunoscută de Dumnezeu este de neimitat.

Însă această suferință unică în felul ei transformă pe aceia care prin ea au primit iertarea și îndreptățirea în Numele lui Isus. Ei nu imită ispășirea făcută de El, dar ei se comportă ca Isus și iubesc ca El. Ca și Isus, ei suferă, ca să facă altora bine. Ca și Isus, ei nu răsplătesc răul cu rău. Ca și Isus, ei sunt blânzi și smeriți. Ca și Isus, ei suportă cu răbdare durerea. Ca și Isus, ei slujesc altora. Isus a suferit pentru noi într-un fel unic, pentru ca și noi să suferim cu El pentru lucrurile dragostei.

Apostolul Pavel a spus, că mai întâi el a năzuit ca prin credință să aibă parte de justificarea lui Hristos și apoi să aibă parte de suferințele Domnului în lucrarea sa pentru El: «să fiu găsit în El nu având ca dreptate a mea pe cea din Lege, ci pe aceea care este prin credința în Hristos, ... pe El ... și comuniunea suferințelor Lui, fiind făcut asemenea cu moartea Lui» (Filipeni 3,9-10). Mai întâi noi trebuie să fim îndreptățiți, după aceea putem fi imitatori. Numai prin suferința lui Hristos, care ne-a îndreptățit, putem ca urmași ai lui Isus să suferim și pentru Evanghelie. Suferința noastră pentru alții nu îndepărtează mânia lui Dumnezeu. Se arată numai cât de prețios este că Dumnezeu a îndepărtat mânia Sa de la noi din pricina suferinței lui Hristos. Omul este îndreptat spre Dumnezeu.

Dacă Biblia ne cheamă să răbdăm «toate pentru cei aleși, ca și ei să aibă parte de mântuirea care este în Hristos Isus, împreună cu gloria eternă» (2 Timotei 2,10), aceasta înseamnă că imitarea lui Hristos de către noi arată oamenilor pe Singurul care poate salva. Suferința noastră este importantă, dar numai suferința lui Hristos poate salva. De aceea să imităm dragostea Sa, dar să nu ocupăm locul Lui.

38. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ CHEME ÎN AFARĂ O CEATĂ DE URMAȘI CARE AU FOST RĂSTIGNIȚI

„Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine însuși și să-și ia zilnic crucea și să Mă urmeze.“

Luca 9,23

„Cine nu-și ia crucea sa și vine după Mine nu este vrednic de Mine.“

Matei 10,38

Hristos a murit ca să adune tovarăși de suferință pe drumul spre Golgota. Golgota este numele dealului pe care El a fost răstignit. El știa că în final drumul Lui va duce într-acolo. Da, El «Și-a îndreptat fața hotărât» să meargă acolo (Luca 9,51). Nimic nu trebuia să-L împiedice în împlinirea misiunii Sale de a muri. El știa unde și când trebuia să aibă loc aceasta. Când cineva L-a atenționat în drumul Lui spre Ierusalim, că este în pericol din partea lui Irod, El a respins gândul că Irod ar putea să zădărnicească planul lui Dumnezeu. «El le-a spus: „Mergeți și spuneți-i vulpii aceleia: „Iată, scot demoni și fac vindecări astăzi și mâine, iar a treia zi voi sfârși”» (Luca 13,32). Totul se desfășura conform planului. Și când în cele din urmă a venit sfârșitul și când în seara premergătoare morții Sale L-a prins haita, El le-a spus: «Toate acestea au avut loc ca să se împlinească Scripturile profeților» (Matei 26,56).

Într-un anumit sens drumul spre Golgota este acolo unde oamenii întâmpină pe Isus. Este adevărat că El a mers deja pe drum, că El a murit și a înviat și acum domnește în cer până va reveni. Dar când Hristos întâmpină astăzi pe cineva, atunci o face întotdeauna pe drumul spre Golgota – pe drumul spre cruce. Ori de câte ori întâlnește pe cineva pe drumul spre Golgota, El spune: «Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine însuși și să-și ia zilnic crucea și să Mă urmeze» (Luca 9,23). Când Hristos a mers la cruce, ținta Lui era să cheme o mulțime mare de credincioși, care să-L urmeze pe acest drum.

Motivul pentru aceasta nu este că Isus astăzi trebuie să moară încă o dată, ci că *noi* trebuie să murim. Când spune că noi trebuie să ne luăm crucea noastră, prin aceasta vrea să spună, că noi trebuie să venim la El și să murim cu El. Crucea era un instrument de execuție capitală îngrozitor. Pe timpul lui Isus era de neimaginat să se poarte o cruce ca bijuterie. Ar fi fost ca și cum ai fi purtat la gât un scaun electric sau o frânghie de spânzurătoare. Cuvintele Lui trebuie să fi îngrozit foarte mult pe ascultătorii Lui: «Cine nu-și ia crucea sa și vine după Mine nu este vrednic de Mine» (Matei 10,38).

Și astăzi aceste cuvinte sunt cuvinte de trezire. Prin aceasta se înțelege cel puțin, că eu-l vechi, autodeterminativ și iubitor de sine, trebuie răstignit, dacă eu îl urmez pe Isus ca Mântuitor și Domn al meu. Eu trebuie să mă privesc zilnic ca mort față de păcat și viu pentru Dumnezeu. Acesta este drumul spre viață: «Tot așa și voi, socotiți-vă pe voi înșivă morți față de păcat și vii față de Dumnezeu, în Hristos Isus» (Romani 6,11).

Dar a fi urmaș al lui Isus pe drumul spre Golgota înseamnă mai mult. Înseamnă, că Isus a murit, pentru ca noi să fim gata să purtăm ocară Lui. «De aceea și Isus ... a suferit dincolo de poartă. Deci să ieșim la El, afară din tabără, și să purtăm ocară Lui» (Evrei 13,12-13).

Dar nu numai ocară, ci dacă este nevoie și moartea de martir. Biblia descrie pe unii urmași ai lui Hristos în felul următor: «Ei l-au învins (pe satan) datorită sângelui Mielului și datorită cuvântului mărturiei lor și nu și-au iubit viața, până la moarte» (Apocalipsa 12,11). Așa Și-a vărsat sângele Mielul lui Dumnezeu Isus, ca noi să putem învinge pe diavolul, prin aceea că ne încredem în sângele Lui și ne uităm pe noi înșine. Isus ne cheamă să venim pe drumul spre Golgota. Nu este o viață ușoară, dar este o viață bună. Vino și tu!

39. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ NE ELIBEREZE DE FRICA MORȚII

„Deci, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, și El, în același fel, a luat parte la ele, ca prin moarte să-l desființeze pe cel care are puterea morții, adică pe diavolul, și să-i elibereze pe toți aceia care, prin frica de moarte, erau supuși robiei toată viața lor.“
Evrei 2,14-15

Isus a numit pe satan ucigaș. «El a fost ucigaș de la început și n-a stat în adevăr ... este mincinos și tatăl minciunii» (Ioan 8,44). Însă interesul lui principal nu este să omoare, ci să condamne. Realmente el preferă ca urmașii lui să aibă o viață lungă și fericită – ca să batjocorească pe sfinți și să ascundă groaza iadului.

Puterea lui de a duce oameni la pierzare nu este în el însuși, ci în păcatul, la care el inspiră pe oameni, și în minciuna, pe care o răspândește. Singurul lucru care condamnă sunt păcatele care nu au fost iertate. Blestemul, vrăjitoriile, voodoo (religie creolă – n.t.), ședințele spiritiste, blestemele, magia neagră, apariția duhurilor, voci supranaturale – toate acestea nu duc pe nimeni în iad. Toate sunt numai șicane ale diavolului. Singura lui armă ucigătoare este puterea de a ne înșela. Minciuna lui principală este, că ar fi mai bine să te glorifici singur, decât să glorifici pe Hristos și păcatul este mai bun decât neprihănirea. Dacă i s-ar lua această armă, el nu ar mai avea nici o putere asupra morții veșnice.

Și pentru aceasta a venit Hristos: să dezarmeze pe satan. Pentru aceasta El a luat păcatele noastre asupra Sa și a suferit pentru ele. Când a avut loc aceasta, satan nu a mai putut folosi nici un păcat împotriva noastră. Ne mai poate el disprețui? Da. Ne poate el batjocori? Da. Ne poate el condamna? Nu. Hristos a luat în locul nostru blestemul asupra Sa. Oricâte eforturi ar face el, satan nu ne poate nimici. Mânia lui Dumnezeu a fost îndepărtată. Harul Său este protecția noastră. Și satan nu poate face nimic împotriva noastră.

Ca să se obțină această eliberare, Hristos a trebuit să ia chip de Om, căci altfel nu ar fi putut să moară. Numai moartea Fiului lui Dumnezeu a putut nimici pe acela care are puterea morții. De aceea Biblia spune: «Deci, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, și El, în același fel, a luat parte la ele, ca prin moarte să-l desființeze pe cel care are puterea morții, adică pe diavolul» (Evrei 2,14). Când Hristos a murit pentru păcatele noastre, El a smuls diavolului singura lui armă nimicitoare: păcatele neiertate.

Hristos a vrut prin fapta Sa să ne elibereze de frică. Când a murit, El a eliberat pe toți aceia «care, prin frica de moarte, erau supuși robiei toată viața lor» (Evrei 2,15). Frica de moarte înrobește pe om. Ea ne face fricoși și ne paralizează. Isus a murit, ca să ne elibereze. Când frica de moarte este nimicită printr-o faptă de dragoste cu sacrificiu de sine, atunci și înrobirea sub autoconservarea arogantă este distrusă. Noi am fost eliberați, ca să iubim așa cum a iubit Hristos, chiar dacă aceasta ne costă viața.

Diavolul va putea chiar să ne omoare trupul, dar nu poate omorî sufletul. Sufletul este în siguranță în Hristos. Și trupul nostru muritor va învia într-o zi: «Cel care L-a înviat pe Hristos dintre morți va face vii și trupurile voastre muritoare, datorită Duhului Său care locuiește în voi» (Romani 8,11). Noi suntem oamenii cei mai liberi de pe pământ. Și Biblia explică foarte clar, pentru ce ne-a fost dată această libertate: «Pentru că voi ați fost chemați la libertate, fraților; numai nu folosiți libertatea ca un prilej pentru carne, ci slujiți unii altora prin dragoste» (Galateni 5,13).

40. Hristos a suferit și a murit ...

PENTRU CA NOI DUPĂ MOARTE SĂ FIM IMEDIAT LA EL

„... care a murit pentru noi, ca, fie că veghem, fie că dormim, să trăim împreună cu El.“
1 Tesaloniceni 5,10

„Pentru că pentru mine a trăi este Hristos, și a muri, câștig.
Sunt strâns din două părți, având dorința (textual: plăcerea) să plec și să fiu împreună cu Hristos,
pentru că este cu mult mai bine.“
Filipeni 1,21.23

„Suntem încrezători, spun, și ne place mai bine să fim departe de casă, afară din trup,
și să fim acasă la Domnul.“
2 Corinteni 5,8

Din punct de vedere biblic trupul nostru nu este rău în sine însuși. În credința creștină trupul nu are același înțeles ca în religia din antichitatea greacă, unde trupul era numai o povară, la care cu plăcere se renunța. Nu, moartea este un dușman. Când trupul nostru moare, atunci pierdem ceva prețios. Hristos nu are nimic împotriva trupului, ci El îl numește bun. Biblia spune clar: «Trupul nu este pentru curvie, ci pentru Domnul, și Domnul, pentru trup» (1 Corinteni 6,13). Aceasta este o afirmație minunată: Domnul este pentru trup!

Noi însă nu avem voie să afirmăm, că fără trup nu există nici viață nici conștiință. Biblia nu învață așa ceva. Hristos a murit nu numai să salveze trupul, ci și ca să lege sufletul nostru așa de strâns cu El, că noi suntem la El chiar și fără trup. Aceasta este o mare mângâiere pentru noi, atât în viață cât și în moarte. Hristos a murit, pentru ca noi să ne putem bucura în această nădejde.

Pe de o parte Biblia explică, că la pierderea trupului la moarte, sufletul rămâne gol în urmă: «Pentru că, în adevăr, noi, care suntem în cort (acesta este trupul), gemem împovărați, pentru că nu dorim să fim dezbrăcați, ci îmbrăcați, pentru ca ceea ce este muritor să fie înghițit de viață» (2 Corinteni 5,4). Exprimat altfel: noi am dori cu plăcere ca direct după moarte să avem un trup de înviere, și anume fără o perioadă intermediară, în care trupul nostru să zacă în mormânt. Exact aceasta vor trăi acei oameni, care la revenirea lui Hristos vor fi în viață.

Pe de altă parte Biblia laudă acest timp intermediar, când sufletul nostru este în cer și trupul nostru în mormânt. Ce-i drept, nu este gloria finală, dar este minunat. Citim: «Pentru mine a trăi este Hristos, și a muri, câștig» (Filipeni 1,21). Da, pierderea temporală a trupului este «câștig»! Într-un anumit sens noi suntem atunci «dezbrăcați». Dar mai mult decât toate aceasta este «câștig»! De ce? Pentru că moartea unui credincios înseamnă că el merge acasă la Hristos. Apostolul Pavel exprimă aceasta în felul următor: «având dorința (textual: plăcerea) să plec și să fiu împreună cu Hristos, pentru că este cu mult mai bine» (Filipeni 1,23).

«Mult mai bine»! Aceasta înseamnă, că nu este încă cel mai bine. Cel mai bine urmează să vină, când trupul va învia sănătos și glorios. Dar este încă «mult mai bine». Noi ne bucurăm de comuniune intimă cu Hristos, noi suntem «acasă la Domnul». Așa spuneau primii creștini: «Suntem încrezători, spun, și ne place mai bine să fim departe de casă, afară din trup, și să fim acasă la Domnul» (2 Corinteni 5,8). Noi, cei care credem în Hristos, nu încetăm să existăm, atunci când murim. Noi nu cădem într-o stare de „adormire a sufletului”. Noi vom fi la Hristos. Atunci vom fi «acasă». Aceasta este «mult mai bine». Este «câștig».

Acesta este unul din motivele cele mai importante pentru care Hristos a suferit. Isus Hristos «a murit pentru noi, ca, fie că veghem, fie că dormim, să trăim împreună cu El» (1 Tesaloniceni 5,10). Trupul zace în mormânt, ca și cum ar dormi. Dar noi trăim împreună cu Hristos în cer. Aceasta nu este ultima noastră speranță. Într-o zi trupul nostru va fi înviat. Dar fără să ținem seama de aceasta este nedescris de prețios să fi la Hristos.